מנוח בחיקה راحة في حضنها Resting In Her Lap

07.03.26 - 13.01.26

מור רימר, ילידת אורים, מתגוררת בחיפה
מושקי ברוור, ירושלים
דועא בסיס, דליית אל כרמל

התערוכה נרקמת בתקופה אפלה בתולדות האנושות בכלל, ובמרחב המזרח-תיכוני בפרט. אלו זמנים רוויי קונפליקטים, אלימות וכוחנות - סערות שבאות מבחוץ ומבפנים, עד שלעתים נדמה שהסדר האנושי כולו מתערער, האדמה רועדת, והתקווה נעשית חמקמקה.
בסיפור נח (בראשית ו'), מסופר כי לאחר שמחה האלוהים את כל היקום בסערה, כשהמים שוככים, שולח נח את היונה לבדוק האם "קלו המים מעל פני האדמה?". תחילה היא שבה כי "לא מצאה מנוח לכף רגלה", אך כעבור זמן היא חוזרת ובפיה עלה זית רענן - סימן לכך שהאדמה חזרה, שיש אופק, שיש אפשרות לשרוד, לשוב, להתחיל חיים חדשים. לנוח בחיקה.

מול אובדן תחושת הביטחון הבסיסית בקרקע עליה אנו חיים, ובמציאות רוויית מתח, דם וחומרי לחימה - שואלות שלוש האמניות המציגות: האם קלו המים?
האם אפשר להניח את הראש ולהתמסר לרוך מערסל?
האם ניתן לכונן יחסי אמון חדשים, לנוכח המשקל הכבד שנושאים הסלעים?
האם אפשר לשוב ולדרוך ברגל יחפה? להתמסר לחסות האדמה, לבטוח בה מחדש?
למצוא מנוח בחיקה.

אוצרת: נעה צורן

مور ريمر، وُلدت في أوريم، تعيش في حيفا
موشكي براڤر، القدس
دعاء بصيص، دالية الكرمل

يُنسج هذا المعرض في فترة الأكثر مظلمة في تاريخ البشرية عامة، وفي الفضاء الشرق أوسطي خاصة. إنها أزمنة مشبعة بالصراعات، العنف، واستعراض القوة - عواصف تأتي من الخارج ومن الداخل، حتى ليبدو أحيانًا كأن النظام الإنساني بأسره يتزعزع، الأرض تزلزل، والأمل يغدو مراوغًا.
في قصة نوح (سفر التكوين، الإصحاح الثامن)، يُروى أنه بعد أن أغرق الله الكون كله بالعاصفة، وعندما هدأت المياه، أرسل نوح الحمامة لترى "هَلْ قَلَّتِ الْمِيَاهُ عَنْ وَجْهِ الأَرْضِ". في البداية عادت الحمامة لأنها "لَمْ تَجِدِ الْحَمَامَةُ مَقَرًّا لِرِجْلِهَا"، لكنها بعد زمن عادت وفي فمها غصن زيتون أخضر - علامة على أن اليابسة قد عادت، وأن هناك أفقًا، وأن بالإمكان النجاة، والعودة، وابتداء حياة جديدة. للراحة في حضنها.

أمام فقدان الإحساس الأساسي بالأمان على وجه الأرض التي نعيش عليها، وفي واقع مشحون بالتوتر والدم ومواد القتال - تتساءل الفنّانات الثلاث المشاركات: هل قلّت المياه؟
هل يمكن وضع الرأس والاستسلام لحنانٍ مُهدّئ؟
هل يمكن تأسيس علاقات ثقة جديدة رغم الثقل الذي تحمله الصخور
هل يمكن العودة للمشي بقدم حافية؟ والاستسلام لحضن الأرض، وأن نثق بها من جديد؟
أن نجد راحة في حضنها.

القيّمة: نوعه تسورن

Mor Riemer, from Urim, living in Haifa
Mushki Braver, Jerusalem
Doaa Bsis, Daliyat al-Karmel

The exhibition comes together during a dark period in human history in general, and in the Middle East region in particular. These are times filled with conflict, violence, and aggression – storms coming from without and within, to the point where at times it seems as if the entire human order is being shaken, the earth trembles, and hope becomes elusive.
In the story of Noah (Genesis 6), it is told that after God obliterated the entire universe with a storm, when the waters subsided, Noah sent out the dove to check if "the waters had abated from the face of the earth." At first, she returned because "she could not find rest for the sole of her foot," but after a while she returned with a fresh olive leaf in her mouth - a sign that the earth had returned, that there was a horizon, that there was a possibility of survival, of returning, of starting new life. Of resting in the earth's embrace.
Faced with the loss of the basic sense of security in the land on which we live, and in a reality saturated with tension, blood, and war material – the three exhibiting artists ask: Have the waters subsided?
Is it possible to lay down one's head and surrender to the softness of the cradle?
Is it possible to establish new relationships of trust, given the heavy weight carried by the rocks?
Is it possible to walk barefoot again? To surrender to the protection of the earth, to trust it again?
To find rest in her lap.

Curator: Noa Tsoran